

LAUDÁCIÓ

Feleký Gábor az SZTE BTK Szociológia Tanszékének vezetője 60 éves. Egyszer mindnyájunkat elér ez az állapot – amennyiben megérjük.

Életútja, szakmai pályafutása elválaszthatatlan a szociológia mint önálló akadémiai stúdium megszervezésétől és működtetésétől Szegeden. Még a Filozófia Tanszéken kezdett, ugyanis jogi tanulmányait befejezván Szociológia Tanszék nem is létezett 1977-ben. Akkortájt szociológus képzés csak az ELTE-n folyt, többünkhez hasonlóan ott szerezte meg a papírt mint intézményesült kulturális tőkét (Bourdieu), hogy a profán tudás legitim is legyen.

Aztán a 'szokásos' akadémiai karrier: lépegetés felfelé – szolid ritmusban – az egyetemi oktatói stallumok létráján, kandidátusi fokozat megszerzése a kilencvenes évek közepén, majd az igazi kihívás: védeése évében a Tanszék vezetőjévé nevezték ki, egy meglehetősen zavaros interregnum után. Talán maga sem hitte, mi sem gondolhattuk teljes bizonyossággal, hogy ez az állapot immáron 17 éve tart. Belerázódott – belerázódtunk. Szociológia tanszékét vezetni nem olyan egyszerű. A belső viszonyok mellett el kell fogadtatni ezt a tudományt az egyetemi környezettel is, hiszen ez a stúdium igen nehezen intézményesült a magyar felsőoktatásban és valljuk meg: még ma is van némi 'gyüttmőnt' jellege. Ennek fényében még nagyobb teljesítmény ez a 17 év. A stresszt tekintve kéretik legalább hárommal megszorozni.

Feleký Gábor bekerült a korábban igen arisztokratikus, mondhatni rendies honi szociológiai közéletbe is, nem akármilyen posztokon: betöltötte a Magyar Szociológiai Társaság elnöki tisztét, volt a Szociológiai Szemle főszerkesztője is, az OTDK mozgalomban vállalt szervezői funkcióiról nem is beszélve.

Sohasem szakadt el az oktatástól, ugyanúgy húzta az 'igát', mint bármelyikünk. A szociológus képzés mellett a jogászokon át a szociális munkásokig, közgazdászokig bezárólag.

Vezetőnek lenni nemcsak szakmai tudást, szervező képességet jelent, hanem komoly alkalmazott lélektani jártasságot is feltételez. Feleký tanár úr alapvetően konszenzusra törekvő, integratív, empatikus alkat. Nagy szerencsénkre. És persze az övére. Igen komoly jártasságra tett szert abban, hogyan kell szervezeteket irányítani, emberekkel bánni, őket motiválni, konfliktusokat kezelni.

Már így is sokat dicsértük, ugyanis nem kedveli ökelme a személyi kultuszt. Elképzelhető, hogy ezt az emlékkötetet is ambivalensen fogadja: valahol örül annak, hogy fontos a kollégáinak, másrészt pedig neheztelni is fog. Minek ez a felhajtás?

Csak nehezteljen, vállaljuk. Isten éltesse; Gábor!

Szeged, 2012. november

Katona Péter